

Viveca Lärn

Mimmi och kalla handen

Viveca Lärn

Mimmi och kalla handen

Viveca Lärn

MIMMI OCH KALLA
HANDEN

Saga

Mimmi och kalla handen

Viveca Lärn © 1988

Copyright © SAGA Egmont A/S, an imprint of Lindhardt og Ringhof A/S

This edition copyright © 2016

All rights reserved

ISBN: 9788711504994

1. e-boksutgåvan, 2016

Format: EPUB 3.0

Denna bok är skyddad av lagen om upphovsrätt. Kopiering till annat än personligt bruk får endast ske efter avtal med SAGA Egmont samt rättsinnehavaren.

SAGA Egmont, an imprint of Lindhardt og Ringhof A/S, a part of Egmont
www.egmont.com”

Till Maria och Staffan

Förord

Idag är det den 5 januari och jag är 8 år och 78 dagar.

Gissa vad jag håller i handen?

*I handen håller jag en alldeles ny, skinande vit dagbok.
En dagbok vit som snö.*

Jag undrar just när den riktiga snön tänker rasa ner från himlen. Molnen har varit så tunga hela dan. De ser ut som pappas grå joggingbyxor när han hängt upp dem på klädstreet på vår balkong.

Detta är den första dagboken jag köpt för mina egna pengar. Den kostade 36:- så nu har jag bara 14 enkronor i min kassalåda och en rysk knapp.

När man köpt något för egna pengar får man göra vad man vill med den saken.

Så jag har strukit över "DAGBOK" med en röd tuschpenna.

I stället har jag skrivit KAPITELBOK.

Det är mycket fräckare.

Dessutom älskar jag kapitelböcker.

I morgon ska jag börja skriva i min kapitelbok.

MIMMI

1

Jag vaknade av att det snöade.

Många tror att det är omöjligt. Inte att det snöar, men att vakna av att det snöar. Då har de aldrig varit i stan. På landet kanske det snöar alldeles tyst och allting annat blir tyst också, för snön lägger sig som bomull på åkrarna. Sådana tuppar som finns på landet och som gal klockan sju, de hörs nästan inte alls när det snöar.

Men i stan är det ett himla liv.

Det var inte snöflingorna som väckte mig utan en massa gubbar som skottade och svor och försökte starta sina bilar. Jag rusade upp och tittade ut genom fönstret. Det såg roligt ut på gatan med bilar som stod och slirade och folk som sköt på. Tanten i blomsteraffären stod på en trappstege i en snödriva och försökte knuffa bort snö från den gröna markisen ovanför skyltfönstret. Det var nog många som gick förbi som önskade att hon skulle tappa balansen och det är inte så elakt önskat, för man faller ganska mjukt i snö.

Utanför tobaksaffären stod min pappa och försökte lägga in en pris snus. Jag tror att han lovade sig själv på

nyårsafton att han skulle börja snusa.

Jag öppnade fönstret och ropade på honom.

Han vinkade glatt och skrek:

”Är det idag du har upprop, Mimmi?”

”Ja, klockan tio!” ropade jag tillbaks.

”Vill du att jag ska gå med dig?” vrålade han, så snuset sprutade om honom.

Jag stängde fönstret med en smäll och sjönk ner på sängen igen. Nu var man utskämd på hela gatan och det var inte första gången. Om man börjar vårterminen i tvåan så är det ens tredje upprop i livet. Minst. Då ska förstås inte pappor eller mammor följa med. Det förstår de flesta föräldrar.

På min skrivbordsstol låg en hög kläder och ett papper.

HEJ MIMMI! HÄR ÄR DINA KLÄDER TILL UPPROPET IDAG. FRUKOST FIXAR DU VÄL SJÄLV? VÄCK MIG OM DU MÅSTE. PUSS! MAMMA.

Nu tyckte väl min mamma att hon varit riktig ordentlig, som varit inne och stökat i mitt rum mitt i natten när hon kom från jobbet. Min blå jeanskjol och min rosa volangblus låg prydligt i en hög på stolen. Jag gick in i sovrummet och krefsade henne i örat.

”Hej Mimmi”, mumlade hon. ”Jag kom ihåg att det var upprop idag.” Hon vände sig och somnade om med en belåten min.

”Ja, fast det är vinter och inte sommar”, skrek jag i hennes öra. Hon är sån, men hon är bra på att rita kläder till klippdockor.

Upprop har man i hela världen. Till exempel i Amerika, Italien och Kina.

När man varit med om många upprop som till exempel jag, är det lätt att tycka att det är tjatigt. Mitt efternamn börjar på L eftersom mitt efternamn är Ljung, och då får jag vänta rätt länge på min tur och det kan bli ganska långtråkigt. Det trodde jag i alla fall på morgonen när jag satt och knaprade på min frukost med de stackars tänder jag har kvar efter jullovet. Jag har nämligen tappat två till.

Men uppropet blev inte alls som jag tänkt mig.

Först var det som vanligt på skolgården. Killarna höll på att fåna sig i en stor slarvig hög. Det gjorde inte tjejerna. De stod två och två som alltid. Linda och Janna stod och viskade och hade väldigt roligt, särskilt när de fick syn på mig. Jag hade en ny blå mössa på mig som min moster Anna stickat, äkta Stenmark, så jag trodde den var okej. Men eftersom Linda och Janna fnissade så mycket stoppade jag ner den i fickan. Jag är inte en sån som är rädd för att få snö i håret. Angelica och Jessica gick omkring arm i arm på skolgården och gjorde skojiga fotspår. Vid flaggstången stod Maria och Maria Magnusson och bytte vantar med varann.

Jag ville inte borsta bort snön från huvudet, men den började faktiskt bli väldigt tung och blöt och det började rinna lite kallt innanför kragen på min jacka.

Jag lutade mig bakåt så snön föll ner i min mun i stället och *det* har aldrig tandläkaren förbjudit. Förresten hade jag lagt två fluortabletter på min korvsmörgås till frukosten.

Just då ringde det in. Det lät hemtrevligt, för det var länge sen man hörde en sån signal. Förra året närmare bestämt. Hela klassen och den andra tvåan rusade mot porten. Jag tänkte också rusa, men just då kom Roberta

Karlsson strosande ut genom skolans andra dörr, alldeles ensam.

”Hallå Mimmi”, ropade hon.

Flera i min klass tittade imponerat på mig, för Roberta Karlsson är rätt stor.

”Hallå själv”, sa jag ganska tufft.

”Har du fått några brev från Lasse i Norrland då?” skrek hon.

Jag måste skratta.

”Nehej du”, sa jag. ”Lasse kan knappt skriva. Och skriver han något så inte är det brev. Killar skriver inte brev.”

”Jaså”, sa Roberta och drog i sina örhängen så öronen blev alldeles långa. ”Konstigt att jag har fått två stycken då! Med jättemånga bilnummer från fjällen i.”

Hon är hopplös, Roberta Karlsson.

”Jag måste skynda mig till vårt upprop”, sa jag.

”Ja, gör det. Helledudanemej”, sa Roberta Karlsson.

Gullfröken tindrade som ett tomtebloss när hon hälsade oss välkomna och på ena handen hade hon en tjock ring av äkta guld, fast det var säkert bara jag som såg.

Vi gick förbi henne och satte oss på våra gamla vanliga platser och så fort fröken satt sig öppnade hon klassboken och började ropa upp våra namn.

”Anders Andersson!” ropade hon.

Jag höll på att ramla baklänges. Tur att jag inte gjorde det, för det är förbjudet att väga på stolarna i lågstadiet. På mellanstadiet blir det ännu värre för då får man inte röka och på högstadiet får flickorna inte ha shorts, hur varmt det än är. Jo minsann. Visst var det Anders Andersson. Eller Anders Schmidt som han hette förut. Eller Anders von Schmidt som han alltid själv påstod att han hette. Anders

och jag gick i samma lekis när vi var sex år. Och det var Anders som hjälpte mig att befria ett monster som satt inlåst i ett skåp på frökens kontor.

Men nu var han alltså här igen med samma mörka lockiga hår och minst lika många fräknar. Men lång som en purjolök, det hade han blivit, Anders Andersson von Schmidt.

2

Anders bor så långt bort, inte alls i det gula huset vid torget där han bodde när vi gick i lekis. Nu åker han skolskjuts till skolan och det är han ensam om i vår klass. När bussen stannar, åker dörren upp med ett "pysch" och ut kommer Anders med en farlig fart.

"Bor du i Stockholm fortfarande?" frågade Janna och Linda och fnissade så de måste stå på ett ben.

"Tyvärr gör jag inte det", sa Anders. "Det är faktiskt femtio mil till Stockholm."

"Fast det vet väl inte ni", sa Jorma, "för ni har väl aldrig varit i Stockholm."

Jorma håller med Anders vad han än gör.

"Jag har faktiskt varit i Stockholm. På Skansen med min farmor", skröt Janna.

"Det kan jag tro, där passar du bra. BLAND APORNA", skrattade Anders. Han har svar på nästan allting.

Igår sa fröken till oss att vi skulle vara extra snälla mot Anders, eftersom han är ny i klassen, men idag såg hon faktiskt ut som hon ångrade sig.

Anders känner nästan alla och idag när det ringde in efter långrasten hade han hittat på en jätterolig grej som är väldigt vanlig i Stockholm.

När vi skulle gå in i klassrummet gick vi inte som vi brukar, utan vi hoppade jämfota in i en lång rad allihop. Det var nästan det roligaste jag varit med om i tvåan på vårterminen, men Gullfröken blev galen. Hon fick inte luft.

Jag kom att tänka på en sak. En gång när jag var hemma hos Roberta Karlsson, retade vi hennes akvariefiskar. Hon har ett jättestort akvarium med gröna kanter. Det har stått i väntrummet hos en optiker som prövar glasögon på folk, så därför låg det en massa tjusiga glasögon som vrak i sanden bland fiskarna. Sen köpte Roberta Karlssons mamma akvariet, för hon är tandläkare och tänkte ha det i sitt väntrum, så att folk som hade problem med tänderna skulle ha något att titta på medan de väntade. Men sen fick hon inte dra av akvariet på skatten som hon hade tänkt. Och hennes sköterskor ville inte städa bland fiskarna för det fick de inte för sin fackförening. Då fick Roberta Karlsson akvariet. Vi möblerade om bland glasögonen på botten och gjorde en fin hinderbana, men fiskarna fattade väldigt trögt och gjorde inte alls som vi sa till dem. Till slut fiskade Roberta upp en slöjstjärt i håven och det är en rund fisk som nästan ser ut som den var gjord av guld. Jag glömmer aldrig hur den fisken såg ut innan Roberta släppte ner den igen, och precis sådan såg Gullfröken ut när vi hoppade jämfota in i klassrummet.

Till slut kunde hon börja tala igen och det var ju bra. Hon frågade varför vi hoppat in så där och då svarade ingen. Sen frågade hon vem som hittat på det och då svarade ingen heller. Då frågade hon Linda som stod närmast om hon visste något om det här jämfotahoppandet.